

Ζηλεύω των άλλων ποιητών τους στίχους...

Νίκος Κουφόπουλος

Γεια και χαρά παλι ξανά. Σε όλους και σε όλες.
Στους ταπεινούς, στους σοβαρούς, αλλά και στους...ξερολες.
Χάζεω απ' το παραθυρό στο απεναντι μπαλκονί,
μια όμορφη, γειτόνισσα τα ρούχα της να απλώνει.
Για λίγο κοιταζομαστε με κάποια αμηχανία.
Είναι αργά. Νυχτά ησυχία. Εκεί γύρω στη μία.
Μετά το βλέμμα της άλλου. Κι εγώ το χαμηλώνω,
και κλείνω το παραθυρό γιατί λιγάκι ...κρυώνω.
Αυτά με τη γειτονισσα. Ανοίγω τον Καβαφί.
Μετά από λίγο ξανακοιτάω. Τα νυχτιά τώρα βαφεί.
Παραξένο. Είναι σίγουρα η ώρα περασμένη.
Εκτός αν ίσως, σκεφτήκα, κάποιον θα περιμένει.
Η σκέψη μου ήταν σωστή. Σε λίγο κάποιος νέος,
βρέθηκε να είναι δίπλα της. Μου φάνηκε ωραίος.
Συντομα η πόρτα έκλεισε, και τα παντζούρια επίσης.
Και στον Καβαφί αρχισα να κάνω ερωτήσεις:
-Φίλος της να είναι ή αδερφός; Ή εραστής σπουδαίος;
-Φίλε μου γιατί νοιάζεσαι; Αυτός ήτανε νέος...
Αγρίεψα. -Τι εννοείς ρε Κωστά, του φωναζώ.
Εγώ με δέκα από αυτούς αμα χρειαστεί τα βάζω.
Το γελίο του ακουστήκε πεντε στενά πιο κάτω.
Μου λέει: -Νίκο, χαλαρώσε και πάμε παρακάτω.
-Ακού Καβαφί, αράξε. Μη μου την λες εμένα.
Θα κλάις αμα σου διηγηθώ δικά μου περασμένα.
Ξανά γελία τον επιάσαν. -Ένταξει. Σε πιστεύω.
Και αλλωστε, κι εγώ, ακόμα ...μπερμπαντεύω.
Τον...εκλείσα. Ακούς εκεί; Και τον Ρεμπώ ανοίγω.
Εκλαμψεις λίγο διαβάσα, και μου είπε: -Νίκο, θα φύγω.
-Πού πας Αρθούρε, αράξε λιγάκι να τα πούμε.
-Δεν γίνεται, είμαι βιαστικός, μα θα ξαναβρεθούμε.

Εφυγε κι ολομοναχος ξεμεινα εγω στο σπιτι.
Δευτερα αργα, και αρχισε να ξημερωνει η Τριτη.
Σκεφτηκα παλι για δουλεια αυριο να παω πρεπει.
Και θα περασει και αυτη η γυμναστρια η Ντεπυ.
Καλο κοριτσι μα λιγακι μου εμενα μου τα...σπαι.
Ζηταει συνεχεια διαφορα. Ζηταει. Ολο ζηταει.
Ομως αυτα αφηστε τα, εσας δεν ενδιαφερουν,
τι κανουν οι πελατες μου και τι ολο μου γυρευουν.

Παμε τα νεα να σας πω εν τάχει και με τιτλους:
Της Βαβυλωνας ειπανε πως βρηκανε τους κηπους.
Ενταξει, απολιθώματα. Και έναν ταφο ακομα,
αρχαιολογοι βρηκανε, μα ελειπε το πτωμα.
Αυτό τους προβληματισε. Αραγε τι ειχε γινει;
Και ποιος να ηταν ο νεκρος; Εκεινος ή...Εκεινη;
Του Euro, τα μαθατε τα νεα υποθετω.
Της ευκαιριας δράττομαι, και ένα θεμα θετω:
Η βια είναι χρησιμη; Και αν ναι, ποση και ποτε;
Αν ειστε του Γκαντι οπαδοι, ας μη μιλαμε τοτε.
Για σας ξεκαθαρο είναι αυτό. Εχετε παρει θεση.
Εγω λιγο μπερδεύομαι. Ποια είναι αραγε η σχεση,
της δικαιης βιας ή αυτό που λεμε αντιβία,
όταν φτανουν τα πραγματα να...γραψει η ιστορια;
Καταλαβαινεται σαφως τι λεω και πού το παω.
Ξερω ειστε ολοι εξυπνοι. Σκεφθητε. Σταματαω.
Χαθηκα παλι ανάμεσα σε σκεψεις μπερδεμενες.
Γιατι ολοι τις σημαιες τους, λεν είναι...τιμημενες;
Και η τιμη αληθινα δεν ξερω ποσο φτανει;
Γιατι αραγε κανεις αξιζει να πεθανει;
Μεγαλα ερωτηματα βαζω και ισως κουραζω;
Το ματι κλεινω πονηρα και λιγο σας πειραζω.

Παμε να ελαφρύνουμε λιγακι την κουβεντα.
Ομορφα νεα θα σας πω, για μια καλη πατεντα:
Φτιαξανε λεει παγωτο χωνακι...σε ξυλακι.
Ειπαν πως είναι εφεύρεση του γλυπτη μας του...Τακη.
Περιεργο μου φαινεται. Ισως να κανω λαθος.

Ξερω πως με... ανεμομυλους εφτιαξε ένα δασος.
Χαχα...ειδατε; Πονηρα τις γνωσεις μου προβάλλω.
Για γλυπτες, μεγάλους ποιητες, και εχω ακομα κι άλλο.
Βλεπετε τι είναι ο ανθρωπος; Νιωθει συχνά σπουδαιος.
Μα όταν τα δυσκολα ερχονται, τότε τον πιανει δεος.
Το θεμα μας είναι λοιπον, να ριξουμε τους τοιχους.
Κι εγω...

Ζηλεύω των άλλων ποιητών τους στίχους...

Ζηλεύω των άλλων ποιητών τους στίχους,
και σβήνω, γράφω συνεχώς, και πάλι σβήνω.
Μα οι προσπάθειες μου πέφτουνε σε τοίχους.
Δεν ήταν φαίνεται γραφτό, ποιητής να γίνω.

Ζηλεύω των άλλων συνθετών τις μουσικές,
έτσι όμορφα που βάζουν μια-μια τις νότες.
Οι δικές μου δεν μπόρεσαν, απόμειναν μισές.
Δεν ήταν να διαβώ της συνθέσεως τις πόρτες.

Ζηλεύω τους άλλους τους τραγουδιστές συχνά.
Το πάθος τους, την γλυκιά, την δυνατή φωνή.
Η δικιά μου ποτέ δεν κατάφερε πάρα πολλά.
Δεν ήταν να με γράψει η ιστορία ως τραγουδιστή.

Έχω όμως κάτι που αξίζει όσο ένας θησαυρός,
που σίγουρα αν το μάθαιναν, θα ζήλευαν πολλοί.
Καλά κρυμμένο, στης ψυχής μου τα δωμάτια εντός.
Το ψάχνω όμως ακόμα γιατί δεν το έχω βρει.

Έτσι τα βράδια ήσυχος ξαπλώνω στο κρεβάτι.
Κάποτε λέω, θα το βρω. Ίσως αύριο, ίσως τώρα.
Σίγουρα θα αναδυθεί από μέσα μου αυτό το κάτι.
Κι αν πάλι δεν συμβεί, φαίνεται δεν ήταν η ώρα.

Υ.Γ. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια...

nikos1789@gmail.com

Δεν πάω διακοπές...

Νίκος Κουφόπουλος

Εδώ ο κόσμος καίγεται, και εγω έχω το... χαβά μου,
θα πείτε φίλοι. Δίκαια. Η ευθυνη είναι δικια μου.
Μα πρέπει ολους εγκαιρα να σας ενημερωσω.
Μην πείτε, εμεις δεν ξεραμε. Τα λεω για να σας... σώσω.
Και ισως σκεφτείτε, ποιος εισαι εσυ, που θες να σώσεις άλλους.
Σωστη είναι αυτή η σκέψη σας. Ταιριάζει σε μεγάλους.
Πίσω το παίρνω αυτό ευθύς. Η εκφραση ηταν λάθος.
Βλέπετε, με παρέσυρε, της ποίησης το πάθος.
Και ισως, πώς να σας το πω. Μια ματαιοδοξια,
πως τα δικα μου κειμενα, σπουδαία έχουν αξια.
Ρε τι τραβαμε ολοι εμεις οι ποιητες στα αληθεια.
Αφου ωρες-ωρες σκεφτομαι, να έγγραφα παραμυθια,
μοναχα. Για μικρα παιδια. Με μαγισσες και δρακους.
Ή σε συνεργεια της ΔΕΗ να εσκαβα. Να ανοιγα λάκκους.
(Θυμήθηκα τον πατέρα μου. Αυτά έκανε εκείνος.
Έσκαβε μια ολόκληρη ζωή. Μα ήταν μάγκας. Φίνος.)
Όμως είναι κουραστικό το σκαψιμο. Το ξερω.
Οποτε μια, συμβουλη έχω να σας προσφερω.
Οποιος γουσταρει έχει καλως. Ας κατσει να διαβασει.
Και υποσχομαι ειλικρινά, μαλλον πως δεν θα χασει.
Διαβαστε με προσεκτικά, κλειστε το κινητο σας,
και πείτε τα και όλα αυτά σε κάποια/ον κολλητή/ό σας:

Δεν παω φετος διακοπες. Θα μεινω στην Αθηνα,
και όπως λεγαν οι παλιοι, θα τα περασω φινα.
Βαρεθηκα με τα νησια και με ολο αυτό το... πράμα.
Για δεκα μερες διακοπες, βιωνεις ένα δραμα.
Ταλαιπωρια, κινηση, ζεστη φριχτη, ιδρωτας.
Πολλες φορες μου φαινονταν να γινομαι... Ευρώτας.
Καραβια πήχτρα, και νησια ετοιμα να βουλιαξουν.

Ξενερωτοι μικροαστοι, δεν ξερουν... τι να φτιαξουν.
Με αθλιες παντοφλες και γυαλια απομιμηση του Gucci,
νομιζει η... Παναγιωταйна, πως είναι η Μπελουτσι.
(Δεν με πειραζει το φθηνο, το γουστο στηλιτεύω.
Το ομορφο, και το απλο τριγυρω μου γυρευω.)
Εχουν μαζι την πεθερα και... καθονται στα αγκαθια.
Στη θαλασσα τα φαγητα φερνουνε σε καλαθια.
Και εκει που εισαι ησυχος σε καποια παραλια,
ξαφνου ακουγονται ουρλιαχτα: «Το φρουτο σου Μαριαααααααααα».
Πετάγεσαι ολοτρομος. Γαμωτο τι εχει γινει;
Και βλεπεις τριχρονο μικρο με ολοσωμο μπικινι,
μια μανα να το κυνηγα, έξαλλη να το πιασει
και με φωνες στον αντρα της: «Τρεξε κι εσυ θαναση».
Ουρλιαζει ευθυς το τριχρονο, πολεμικη σειρηνα.
Σκεφτεσαι: θεε μου ας ημουνα καλύτερα στην Κινα.

Αν σε δωματιο θες να πας, φιλε μου γαμησε τα.
Αθλια κρεβατια, τριζουνε. Βρωμικη τουαλετα.
Ένα air condition βάλανε και μια tv μικρουλα
και νομισαν πως εχουνε βιλα στη Σπετσοπουλα.
Κατι μαλακες, αχρειοι χωριατες και ψαραδες.
Τη μανα τους θα πουλαγαν για... ακομα δυο παραδες.
Τωρα μη μου αρχισετε, οι ψαραδες αν είναι η αιτια;
Εγω για αλλα σας μιλω. Για την νοοτροπία.
Και μην μου πείτε τα γνωστα, δεν είναι ολοι ιδιοι.
Αν καπου υπαρχει ενας καλος, μαλλον θα... εχει φυγει.
Ενταξει ισως νομιζετε πως ταχα υπερβαλλω.
Εγω όμως στα δωματια τους δεν θελω να... με βαλω.
Και αν με κατηγορησετε για εστέτ ταχα μου σταση,
αν ειστε μαγκες μια φορα, βγειτε με το... θαναση.
Θυμαστε που σας ελεγα, αυτόν στην παραλια
που ειχε μαζι του: τη γιαγια, την πεθερα, την θεια.

Μετα ο ντοπιος θα σας πει για του νησιου τα μερη,
που δεν υπαρχουν πουθενα και μονο αυτος τα ξερει.
Για μια σπηλια που ερχεται απ' τη μυθολογια,
και αν τυχει και σε παει εκει, βλεπεις... μια μαλακια.

Μια σπηλιά που σαν κι αυτή, υπάρχουνε χιλιάδες,
σε όλα συνηθως τα βουνα. Καποιες και σε κοιλαδες.
Τα πανηγύρια τους, φριχτα. Μονο για... Γιαπωνεζους.
Οι βορειοι δεν τσιμπανε πια. Ισως και για... Κινεζους.
Οι Σουηδεζες οι ξανθιες που καποτε ζητουσαν
νησιωτη Ελληνα εραστη, και ευκολα τσιμπουσαν,
δεν αντεξαν την μυρωδια της στανης. Δεν ξαναρθαν.
Και αναρωτιουνται μονες τους, πώς διαολο την παθαν.

Τα καμπινγκ συνηθως αθλια. Ενας πανω στον άλλο.
Βαλε τον κωλο σου πιο κει τα ποδια μου να βαλω.
Και ολο και θα βρεθουν δυο-τρεις με μια κιθαρα φρικη,
«Να μ' αγαπας...», θα παιζουνε και εσυ θα λες: η Κιρκη,
δεν τους ακουει γαμωτο μου, γουρουνια να τους κανει;
Και αντε για εικοστη φορα ξανα τον... Πεχλιβανη.
Θεε εσυ της μουσικης, πού εισαι τοση ωρα;
Την πατησες, λεει ο θεος. Μοναχος εισαι τωρα.
Σου ειπα εγω στην Νισυρο να πας το καλοκαιρι;
-Τυχαια το ειπα το νησι. Κι αυτό ο θεος το ξερει.-

Και λες θα παω ελευθερο καμπινγκ. Θα ειμαι μονος.
Η θαλασσα, ο ουρανος όμως... και ο αστυνομος.
Νυχτα και βλεπεις δυο φακους, στη μουρη σου τα φωτα:
Απαγορευεται σου λεν. Δεν είναι σαν και πρωτα.
Μαζευτε τα και φυγετε, γιατι αλλιως στο τμημα,
θα κανετε ολοι διακοπες και αυτό θα είναι κριμα.
Εχουν και κανα δυο σκυλια, ψαχνουν για κανα μπαφο.
Και λες, γαμωτο μου γιατι εγω τωρα να την παθω;
Εισαι και μερες αλουστος, σε τρωει το αλατι.
Ρε συ μωρο μου, ξυσε μου λιγο παλι την πλατη;
Ζεστες πινεις τις μπυρες σου. Μιλας με τα... πουρναρια,
και σου την πεφτουν και συχνα φιδια, σκορπιοι και... κριαρια.

Ο άλλος λεει μονος μου θα παω. Εγω και η φυση.
Τον εαυτό μου για να βρω που εχω αμελήσει.
Φιλε μου πηγαινε οπου θες, τον εαυτο σου ψαξε.
Και αν τον βρεις στην ερημια, τοτε κατσε και γραψε.
Ισως να σε διαβασουμε αν μας τα πεις ωραια.

Όμως εμείς, συγχώρα μας, γουσταρούμε παρεα.
Τους φίλους μας, τις φίλες μας, κοσμο πολύ τριγύρω.
Τις μπυρες κρυες θελούμε, εστω κι αν τρωμε... γύρο.
Εμείς βολτες θα κανουμε στην ομορφη Αθηνα.
Τώρα που φυγατε ολοι σας, θυμιζει μπαλαρινα,
που ομορφη λικνίζεται στους ηχους καποιου πιανου.
Μετα στο μπαρ ολοι μαζί του φίλου μου του Πανου.
Ανετοι, φρεσκιοι, καθαροι, θα πινουμε ποτακια,
και θα φλερταρουμε κομψα τα ομορφα κοριτσακια.
Οι κουβεντες μας για ποιητες, για μουσικες, για όλα,
κι όχι... πώς φτιαχνει μουσακα η μανα του Νικολα,
και πως αρεσουν στη Μιμη τα φρεσκα φασολακια,
και όταν ακουει τη Βανδη την πιανουν τα μερακια.

Εντάξει φιλοι, ο καθείς όπως αυτος γουσταρει.
Όμως ο λιθος ο ευτελής... δεν είν' κεχριμπαρι.
Ελπιζω να με «πιασατε» με όλα αυτά που ειπα,
και όχι να εκανα απλως... εις το κενο μια τρυπα.
Καποιοι θα διαφωνησετε και αυτό δε με ξενιζει.
Θα ηθελα όμως να εβλεπα κάθε έναν όταν γυριζει.
Και αν οσα ειπα ψεματα τα βρει και κακοήθεια,
υποσχομαι για μηνες τρεις να τρωω μονο... ρεβυθια.
Και συντομα δημοσια συγνωμη θα ζητησω,
κι άλλη φορα υποσχομαι να μην σας ενοχλησω.

Με αυτά τα λιγα φιλοι μου λεω να σας αφησω.
Με ποιηματακι ομορφο θα σας καληνυχτισω.
Και αν καποιος από σας παει στην Λισσαβονα,
ισως το καλοκαιρι ή ισως το χειμωνα,
ας με διαβασει για να ξερει τι και πώς.
Και ας γινει ο Πεσσόα, φιλος του καλος:

Για σένα της Λισσαβόνας επισκέπτη

Για σένα, της Λισσαβόνας όμορφε επισκέπτη,
τα λόγια κάθομαι και γράφω ετούτα στο χαρτί.
Να μην χαθείς, μην μπερδευτείς,
Σαν ξένος να ρωτάς να μη χρειαστείς.

Να ξέρεις πού πηγαίνεις, κάθε μέρα. Τι θα δεις.

Μην νιώσεις αφιλόξενα εκεί και μοναξιά.

Με σε τρομάζουν άνεμοι που δεν είναι δικοί σου.

Μη σε πληγώσουνε φεγγάρια πονηρά.

Τα άγνωστα μέρη να μην τα φοβηθείς.

Και αν με χρειαστείς να με ζητήσεις. Μην ντραπείς.

Ρώτα τους ντόπιους να σου πουν για έναν ταξιδευτή.

Βάσκο Ντε Γκάμα ήταν το όνομα του.

Με ιστιοφόρο έφυγε κάποτε από εκεί.

Καινούριους τόπους λένε, έψαχνε. Καινούρια γη.

Άλλοι όμως, πως αγάπησε μακριά, μια όμορφη μικρή.

Εφτά λόφοι ήταν αρκετοί η πόλη επάνω να απλωθεί.

Ο Τάγος ποταμός της πλένει κάθε βράδυ το κορμί.

Να μη χαθείς στα ανηφορικά, στενά

και ελικοειδή παράξενα σοκάκια.

Σαν το κοντορεβιθούλη, να ρίχνεις χαλικάκια.

Κι αν δεις τις караβέλες να έρχονται από μακριά,

με τα πανιά τους στα κατάρτια όλα ανοιγμένα,

μη φοβηθείς. Δεν είναι άγριοι πειρατές.

Απ' τις Ινδίες, απ' την Κίνα, από την Αφρική,

φέρνουν μπαχαρικά, υφάσματα και λιχουδιές.

«Μικρή αλήθεια που αντανakλά ο ποταμός»,

έτσι την είχε ονομάσει ο δικός τους, ο Πεσσόα.

Ζωγραφιστά πλακάκια στις προσόψεις, δίνουν φως.

Αν θα πεινάσεις, μπακαλιάρο να ζητήσεις Γκόμες Ντε Σα.

Τα βράδια συντροφιά σου θα είναι του Πόρτο τα κρασιά.

Ψηλά αν θα πας, στο Castelo de Sao Jorge,

θα ακούσεις fados. Είναι τραγούδια λυπημένα.

Λένε για αγάπες που δεν μπόρεσαν...

Για έρωτες λένε, που δεν πρόλαβαν...

Θα μου άρεσε εκεί να θυμηθείς λίγο και εμένα....

Υ.Γ. Εδώ ελευθερα Εξαρχεια...

Ένα βράδυ στη Βομβάη...

Νίκος Κουφόπουλος

Ξανα και παλι γεια χαρα, πώς ειστε, πώς περνατε;
Δωστε τα χαιρετισματα στο σπιτι σαν θα πατε.
Κι αν καποιος θελει από σας, να μαθει πώς περναω:
Ολα καλα. Λιγο δυσκολα, μα δεν τα παραταω.
Παραξενοι είναι οι καιροι, παραξενες οι μερες.
Μοιαζει λες και οι Κυριακες να εγιναν... Δευτερες.
Λοιπον ας μην κωλυσιεργω, ευθυς στο θεμα μπαινω,
και αν τα βρω καπου δυσκολα, απλο είναι: ξαναβγαινω.
Το θεμα μου;... Μισο λεπτο... μπερδευτηκα λιγακι.
Νομιζω ότι ηθελα να πω για ένα... κατσικακι,
που σωθηκε μονο αυτό σαν πηγε να τα φαι
ο λυκος ένα πρωινο, ανοιξη, μηνα Μαη.
(Στιχακι από την μπαντα μας είναι το τελευταιο,
χωρις το λυκο βεβαια. Όμως είναι σπουδαιο.
Η μπαντα μας; Η Αlpha Bang. Ποιος δεν την ξερει ταχα;
θα σας μιλησω άλλη φορα. Τωρα αυτό μοναχα).
Ή μηπως δε γουσταρετε να λεω παραμυθια.
Ωραια λοιπον, τοτε κι εγω σας λεω την... “αληθεια”:
Η αληθεια είναι... μονο μιά, καποιες φορες είναι... δυο.
Και καποιες άλλες δυστυχως, καμια απ’τις δυο.
Μας τι μας λες ρε φιλε μου, δικαιως θα σκεφτουνε
καποιοι από σας και με ένα... κλικ θα εξαφανιστουνε.
Όμως με αυτους που εχουνε υπομονη μαζι μου,
σε γλεντι θα τα πινουμε σαν ερθει η γιορτη μου.
Λοιπον θεμα πολιτικο, μεγαλο βαζω ευθυς,
και ο κάθε ενας από εσας ας είναι ειλικρινης:
(Ίσως παρατηρησατε, αλλαξα και το μετρο,

στον ραπερ θελω να την βγω, τον φιλο μου τον Πετρο).
Νομιζετε πως καποιος άλλος από “πανω” θα μας σωσει,
ή μηπως πως όλα αυτά εχουνε πια τελειωσει;
Και αν εμεις μοναχοι μας, δεν αυτοοργανωθουμε,
παντα από πού... μας ηρθε θα ψαχνουμε να βρουμε;
Μοναχα αυτό το ερωτημα. Εσεις τωρα σκεφθειτε,
ή αν θελετε, ελευθερα, με άλλα ασχοληθειτε.
Και για να μην νομισετε πως ειμαι “κολλημενος”
και μονο για πολιτικη, να μιλαω ειμαι ταγμενος,
αμεσως τωρα θα σας πω μια συνταγη σπουδαια,
γλυκακι για να φτιαξετε, και να περνατε ωραια:
Εξι κουπιτσες ζαχαρη, και άλλες τρεις νερακι.
χυμο λεμονι άλλη μιση (τα κλεβουμε βραδακι,
απ’ τη λεμονια του γειτονα, αφου εχουν σαπισει,
και μαλλον ο φιλος γειτονας τα εχει παρατησει),
τελος μιση κουπα βαζουμε, βανιλια. Ξεκιναμε,
σε κατσαρολα όλα μαζι... ωχ, άλλο δε θυμαμαι.
Μα δεν πειραζει, τη συνταγη θα βρειτε αλλου ισως.
Μη νιωσετε τωρα γι’ αυτό, για μενα... αγριο μισος.
Η Βαβυλωνία, θα φερει σεφ με αστερια πεντε ή εξι,
και θα σας εχει ολημερις μη σταξει και μη βρεξει.
Τις πιο ωραιες συνταγες, κολπα τα πιο ωραια.
Θα σας θαυμαζουν ολοι, και θα ζηλευουν στην παρεα.
Για σημερα καπου εδώ λεω να σταματησω.
Παω βολτα στα Εξαρχεια. Λεω να περπατησω.
Ξερω πως περιμενετε, στιχακια μου να βαλω.
Χμ, όσοι γελουν ειρωνικα... κανουν κακο μεγαλο.
Αλλα ο μαγκας ποιητης, από τετοια δε μασαι.
Ριχνει το ποιηματακι του, και για μπυριτσα παει:

Ένα βραδυ στη ... Βομβη

Ένα βραδυ στη Βομβη, με τον Ντιουαρς και τον Τζακ,
μπλεξαμε με καποιον Τζωνη, και γλιτωσαμε στο τσακ.
Ειχε γυρω του και αλλους, καποιον Χεηγκ, καποιον Καρντου.
Πλακωσε και καποιος Όμπαν. Μας κυκλωσαν από παντου.

Η παρεα μας μεγαλη. Τα κοριτσια μας πολλα.

Η Αμπσολουτ, μια φιλανδεζα, με πανεμορφα μαλλια.
Η Στολινσκαγια ρωσσιδα, στα χειλη κοκκινο κραγιον
μας απάγγειλε με παθος, στιχους Φρανσουα Βιγιόν.

Παραδιπλα, η Καλλουα, μια μαυρη καλονη
φλερταρε τον Μπαλανταινς. Ηταν ομορφη στιγμη.
Τοτε ανοιξε η πορτα, μπηκε ο Ναπολεόν.
Γαλλος αυτος, αριστοκρατης. Ζουσε μονο στο παρον.

Ντανκερι λεγαν τον μπαρμαν, την βοηθο του Κουαντρω,
Το αφεντικο πιο περα, Τζιμ Μπιμ τον ελεγαν θαρρω.
Δεν θυμαμαι όμως άλλα, μαλλον ηπιαμε πολύ.
Ξυπνησα μετα δυο μερες, απ' της Αψεντι το φιλι.

Υ.Γ. Εδώ ελευθερα Εξαρχεια...

nikos1789@gmail.com

Ρώτησαν γέροντα ψαρά...

Νίκος Κουφόπουλος

Ω, φιλτατοι και αγαπητοι, ω αγνωστοι μου φιλοι.
Από ένα βραχο υψηλο κοιτουσα καποιο δειλι.
Αγνάντευα τη θαλασσα. Τα κυματα αγριεμενα.
Και ξαφνου ακουω μια φωνη. Ο βραχος προς εμενα:
-Τι ψαχνεις φιλε μου να βρεις στης θαλασσας την πλάτη;
Ονειρο είναι σκεφτηκα. Θα φταίει το κρεβατι.
Όμως και παλι η φωνη. Πιο καθαρη ακομα:
-Ολα τα τρωει η θαλασσα. Τα βραχια και το χώμα.
Δεν θα σου πει τα μυστικα. Αδικα περιμενεις.
-Ποιο ειν'το δικο σου μυστικο; –Να ζεις. Να ανασαίνεις.
-Βραχε, ακούω μου μιλησες. Αυτό είναι αληθεια,
μα τραβα να τα πεις αλλου αυτά τα παραμυθια.
Εγω ειμαι απ'τα Εξαρχεια. Δεν ειμαι από... ραχουλα.

Κι αν καμμία βολτα θες να'ρθεις, σε παίρνω παρευουλα.
Ευθυς τα γελια εβαλε. Τα πηρα στο κρανιο.
Καπου στο βαθος σφυριζε, ένα μεγαλο πλοιο.
Δυο σμερνες εστησαν χορο, πιο διπλα με δυο φιδια.
Ο Καββαδιας τα ειπε αυτα, μη λεω κι εγω τα ιδια.

-Βραχε, πες μου, βαρεθηκες χρονια στο ιδιο μερος;
-Παρα πολύ βαρεθηκα. Νιωθω σαν να ειμαι γερος.
-Μα λεν'πως με τη θαλασσα εισαι ερωτευμενος.
-Ω τι βλακειες είναι αυτές. Φιλε μου ειμαι... καμένος.
Η θαλασσα ερχεται κοντα, κανει πως με φιλαει.
Όμως με τρωει σιγα σιγα. Αχορταγη. Πειναι.
Αυτό λιγο μου θυμισε κατι παλια δικα μου.
Καποιο μεγαλο μου... νταλκά. Έναν παλιο ερωτα μου.
-Γιατι δεν φευγεις, τον ρωταω. Τον ειδα που γελουσε.
Τι ειπα ο βλακας σκεφτηκα. Μα αυτος αλλου κοιτουσε.
-Εσυ γιατι δεν εφευγες μικρε μου πονηρουλι;
Εκανα πως δεν ακουσα. Κοιτουσα ένα... κατσούλι.
Μια γατα, πώς να σας το πω. Μαυρη. Περασε διπλα,
και χωθηκε σε μια σχισμη του βραχου. Σε μια τρυπα.

-Βραχε, τι θελεις από με; Πες μου τι θες να κανω;
-Να με βοηθησεις φιλε μου ενδοξα να πεθανω;
Σαστισα. Δεν περιμενα αυτό να μου ζητησει.
Γυρω ευωδιάζε παντου η άνοιξη. Η φύση.
Τον κοιταζα ωρα βουβος. Με κοιταζε και κεινος.
Πανω μας μολιν περασε γλαρων μεγαλο σμηνος.
-Δυο δυναμίτες πρεπει να βρεις. Να με ανατινάξεις.
Να σπασει η θανατερη ανία αυτης της ταξης.
Πλακα μου κανει σκεφτηκα. —Όχι, πλακα δεν κανω.
Τη διαβασα τη σκέψη σου. Πρεπει πια να πεθανω.
-Μα πως... γιατι... μα... εγω... εσυ... ψέλλισα σαστισμενος.
Με κοιταξε ωρα πολύ. Τωρα ηταν αγριεμενος.
-Φυγε. Και γυρισε ξανα. Και κανε ό,τι ειπα.
Βαθια πολύ στα σωθικά, κανε μου μια τρυπα.
Βαλε καλα τα εκρηκτικα. Πολλα. Μη με λυπασαι.
Μεγαλη να είναι η εκρηξη. Καθολου μη φοβασαι.

Να λαμπει η νυχτα. Να χαθω. Γιορτη ο θανατος μου.
Ακίνητος χρονια πολλα. Να ποιο ητανε το βιος μου.

Εκανα πως δεν εβλεπα γυρω μου τι συμβανει.
Μια φαλαινα μας ακουγε. Ηταν συγκινημένη.
Την κοιταξα και αυτη ευθυς μου εκλεισε το ματι.
Ητανε σε όλα σύμφωνη. Πρεπει να κανω κατι,
σκεφτηκα και αργα πολύ τραβηξα προς την πόλη.
Πρεπει να παω και να βρω αποψε το Μανωλη.
Αυτος εχει εκρηκτικά. Είναι παλιος στα κολπα.
Παντα ανακατευοτανε, με δυναμιτες, οπλα.

-Μανωλη, θελω δυο καλα μασουρια δυναμιτες.
-Ενταξει. Θα την πεσετε μηπως σε Εκαμιτες;
-Ασε τις πλακες. Πες μου απλως ποτε θα μου τους φερεις.
-Αυριο.Την ιδια ωρα. Εδώ. Πως θα τους εχεις, ξερεις.

Δωδεκα τα μεσανυχτα, μετα από δυο μερες,
μεγαλη εκρηξη εγινε, στην ερημια, στις ξέρες.
Αναρωτιόνταν τι και πως, καναλια, εφημεριδες.
Ρωτησαν γεροντα ψαρα: Πες μας παππου τι ειδες;
Ειμαι τυφλος απαντησε. Τα ματια μου δεν βλεπουν.
Τα φιδια μονο ακουσα, αλαφιασμενα να έρπουν.
Τα ψαρια βγηκαν στην ακτη, κοιτουσαν σαστισμένα,
και η βαρκα μου ανατραπηκε. Αυτά μονο από μενα.
Α, ειδα και αντρα σιωπηλο, να καθεται πιο περα.
Καταλαβα πως είναι εκει, γιατι επαιζε φλογερα.
Ένα σκοπο αργο, βαρυ. Ηταν καπως λυπημενος.
Μα άλλες φορες αγριευε, γινονταν θυμωμενος.

Εσεις μοναχα φιλοι μου, ξερετε την αληθεια.
Ετσι εγιναν τα πραγματα. Δεν λεω παραμυθια.
Αν σας ρωτησουν καποτε, ποιος από σας γνωριζει,
πειτε κατι άλλο ασχετο. Να, ότι η γη... γυριζει.
Γραφω λοιπον τωρα ευθυς, ένα μικρο τραγουδι,
για ολους εσας. Σαν μια αγκαλια. Ένα μικρο λουλουδι:

Ρώτησαν γέροντα ψαρά κάποια φορά...

Ρώτησαν γέροντα ψαρά κάποια φορά,
– Φύσα αεράκι μου γλυκά.
της γης αν είδε το βυθό να αναστενάζει.
– Φύσα και πάλι δυνατά.
Τον είδα νύχτα μοναχός, φορούσε μαύρα ρούχα.
– Πάρε τη βάρκα μου μακριά.
Κρατούσε κόκκινη φωτιά σε ένα παλιό μαγκάλι.
– Να φύγω να ξεχάσω.

Τρόμαξα είπε ο γέροντας, μα έριξα πάλι δίχτυα.
– Φύσα αεράκι φύσα με.
Έπιασα αναστεναγμούς, πόνους και μοιρολόγια.
– Μη χαμήλωνες φύσα με.
Βγήκανε πάνω στον αφρό ψυχές και με κοιτούσαν.
– Λίγο ακόμα να με βρω.
Και δυο ψυχές καθίσανε στη βάρκα μου απάνω.
– Λίγο για να λευτερωθώ.

Σκίστηκε η θάλασσα στα δυο, τα βράχια πήγαν πέρα.
– Φύσα νοτιά, φύσα βοριά.
Τα χέρια σήκωσα ψηλά, έκανα ξόρκια δέκα.
– Φύσα και πάρε με από δω.
Έγινε η βάρκα ουρανός. Μάτωσαν τα κουπιά μου.
– Φύσα. Μην σταματάς ποτέ.
Τότε τραγούδι άκουσα, που με έκανε να κλάψω.
– Να πάω στα όνειρα μου.

Υ.Γ.1. B-FEST εφετος. Εγινε. Κοσμος πολυς και παλι.
Μπαντες, κουβεντες, προβολές. Χιπ χοπ και πεντοζαλι.
Επαιξε και η ALPHA BANG, και όλα ηταν ωραια.
Μαζευτηκαν οι φιλοι μας και αλλοι πολλοι παρεα.
Θαρρεις μια ανάσα ελευθερη. Θεμελιο ουτοπιας.
Ναι. Χωρις το κρατος. Άμεσης δημοκρατιας.

Όλα τα παιδια ηταν εκει. Ο Νικος, ο Βαγγελης.
Η Ιωαννα, ο Πανος, ο Γιαβορ, η Λενα, ο Λευτερης.
Ο Θράσος, ο Φιλήμονας, ο Στεφανος, ο Γιαννος.
Ο Τολης, ο Αλεξανδρος, ο Αντωνης και ο Μανος.

Ο Γιαννης, η Ελιανα και η Μυρτω, η Δεσποινα, η Ουρανια.
Και αλλοι πολλοι που βοηθησαν. Νικησε η... ουτοπια.

Υ.Γ.2. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια...

nikos1789@gmail.com

Ασμα Ασμάτων

Νίκος Κουφόπουλος

Πασχα ειχαν οι χριστιανοι. Οκ, δεν με πειραζει.
Θα ηθελα μονο που και που το στορυ να αλλαζει.
Είναι λιγακι βαρετο. Τα ιδια κάθε χρονο.
Σταυρωση, ταφη, ανασταση, χαρα μετα τον πονο.
Ενταξει δε λεω, η συνταγη χρονια δοκιμασμενη.
Μα η ταινια αυτή εδώ είναι χιλιοπαιγμενη.
Βαλτε ρε σεις λιγο σασπένς, καπως για να την βρουμε.
Να μην γνωριζουμε από πριν σε λιγο τι θα δουμε.
Βαλτε τον Μπατμαν σε όλα αυτά, ή το Ζορο ας πουμε.
Ή καποιον άλλο ηρωα, τωρα μην τσακωθουμε.
Να σκαει από το πουθενα, και να τρελαινονται ολοι.
Από πού ηρθε να μην ξερουνε ουτε και οι διαβολοι.
Και τελος παντως δωστε το σε κανα σκηνοθετη.
Θα προτεινα τον Κόπολα. Δεν ξερω τι ορους θετει.
Μα αν ζηταει διαφορα, τι μου δινεις τι σου δινω,
και κανει πολύ τον δυσκολο, παιζει και ο Ταραντινο.
Παιδι σπαθι, που ισως μπορω και εγω να του μιλησω.
Και ενταξει, ισως στα λευτα να κανει λιγο πισω.
Ή σε καποιον δικο μας, να, ο Λανθιμος ας πουμε.
Μαγκας, αλανι. Και αυτόν ξερω που θα τον βρουμε.
Ο Οικονομιδης μια χαρα. Ο Τσιωλης, μεγας γατος.
Και αλλοι πολλοι που ισως ξεχνω. Αργει πολύ ο πατος.
Κάθε χρονιά αλλιωτικα να γινεται η φαση.

Ενταξει αν γουσταρετε, πείτε και στον...θαναση.
Και εκει που βγαινει ο παπας και αναβει το λιβανι,
να ακούγεται το ποιμνιο να λееи τον ...Πεχλιβανη.
Οι χιπστερς να εκστασιαζονται. Να τρεμουν οι γενειάδες.
Να αναστεναζει Γκαζι, Ψυρη, και οι περα μαχαλαδες.
Την άλλη χρονια ο Μαλαμας. Στην Σταυρωση προτεινω.
Να κλαιει – το κανει καλα αυτό – παιζοντας μαντολινο.
Ιδεες δοξα το θεο, υπαρχουνε χιλιαδες.

Δεν ξερω όμως αγαπητοι, αν θελουν οι παπαδες.
Μαλλον δεν θα γουσταρουνε. Αυτοι θα εχουν ρόλο;
θα προτεινα να πηγαιναν ολοι σε έναν μόλο.
Δεν ξερω τι θα εκαναν, δεν το εχω βρει ακομα.
Μα η ριμα βγηκε μια χαρα. Με ένα φιλι στο στομα,
αμεσως αναγνωστες μου, σας παω στα σπουδαια:
Τον Σολομωντα εχουμε σημερα για παρεα.
Ασμα Ασματος. Τρυφερο. Ερωτικο και φινο.
Τραγουδια δωδεκα εφτιαξα, κι αμεσως σας τα δινω
να τα απολαυσετε κι εσεις. Και πιειτε στην υγεια του,
και στην καλη του, αν ηταν όπως λεν, όλα αυτά δικα του.

Άσμα Ασμάτων

Δωδεκα τραγουδια

Κάλεσμα

Θα το νηστέψω το φιλή ώσπου να με φιλήσεις.
Τι να μας κάνει το κρασί, έχουμε τα φιλιά σου.
Χωρίς κρασί θα ζαλιστώ, στα αρώματα θα σβήσω.
Στην αγκαλιά σου βάλε με σένα να μεθύσω.

Θα το νηστέψω το κορμί, μέχρι να 'ρθεις και πάλι,
να με μεθύσεις άλλη μια. Σε μια αγκαλιά μεγάλη.
Πάρε με στο παλάτι σου, εσύ είσαι βασιλιάς μου.
Γλυκό μου όνομα εσύ. Μύρο είσαι της καρδιάς μου.

Μυρίζεις όμορφα γι' αυτό σε θέλουν οι κοπέλες
και τρέχουνε κατόπι σου σκλάβες της ευωδιάς σου.
Να με χορτάσεις αγκαλιά, να σε χορτάσω χάδια.

Τι να μας κάνει το κρασί, ανοιξ' την αγκαλιά σου.

Δώσε μου όλα τα φιλιά που φύλαγες στο στόμα.
Στην αγκαλιά σου βάλε με, να γίνουμε ένα σώμα.

Γυναίκα όμορφη

Είμαι μελαχρινή. Πόσο πολύ μου πάει.
Όμορφη σαν τα τσαντίρια του Κηδάρ.
Σαν τα παραπετάσματα του Σολομώντα.
Δώσε μου εσύ τις μουσικές απ' το σιτάρ.

Οι γιοι της μάνας μου με μάλωσαν.
Με έβαλαν τα αμπέλια να φυλάω.
Μα το δικό μου το αμπέλι δεν το φύλαξα.
Πες λοιπόν πού είσαι εσύ που αγαπάω;

Πες μου πού βόσκεις το κοπάδι σου;
Πού ξαποσταίνεις για δροσιά το μεσημέρι;
Να μην γυρίζω μονάχη μου ανάμεσα
σε τόσους άντρες. Δεν είμαι μαθημένη.

Αν δεν το ξέρεις λυγερή,
πάρε του κοπαδιού τα χνάρια.
Φερ' τα κατσίκια σου κοντά.
Φέρε και τα πουλάρια.

Γυναίκα

Είναι δικός μου ο αγαπημένος μου,
και εγώ για πάντα θα είμαι δική του.
Μέσα στα κρίνα βόσκει το κοπάδι του,
ως να θολώσουν τα νερά, να έρθει στην καλή του.

Νύχτες και νύχτες στο κρεβάτι μου,
γύρεψα εκείνον που η ψυχή μου αγαπάει.

Βρήκα στρατιώτες που γύριζαν και τους ρώτησα,
πού είναι αυτός που το κορμί αποζητάει.

Μόλις προσπέρασαν τον είδα και τον έπιασα.
Τον έβαλα στο σπίτι του πατέρα μου.
Στην κάμαρα εκείνη που με γέννησε.
Και τότε θαύμα, έγινε η νύχτα μέρα μου.

Σας εξορκίζω λυγερές
στο δέντρο που θα ανθίσει,
αφήστε την αγάπη μου
μόνη της να ξυπνήσει.

Γυναίκα που άργησε

Κοιμόμουν μα η καρδιά μου ξαγρυπνούσε.
Φωνή του αγαπημένου μου και χτύπημα στην πόρτα.
Είχα γδυθεί. Πώς να φορέσω πάλι μεσοφόρι;
θα λέρωνα τα πόδια μου που είχα πλύνει πρώτα.

Σηκώθηκα να ανοίξω και λαχτάρισαν
βαθιά πολύ γι' αυτόν τα σωθικά μου.

Τα δάχτυλα μου σμύρνα έσταζαν.
Άργησα. Είχε φύγει από κοντά μου.

Λιγώθηκε η ψυχή μου από τα λόγια του.
Τον γύρεψα παντού, μα δεν τα βρήκα πια τα χείλη.
Με βρήκαν άντρες σκοτεινοί, με πλήγωσαν.
Με έδειραν, με μάτωσαν, μου πήραν το μαντίλι.

Σας εξορκίζω λυγερές, στον σπόρο που κοιμάται
και στο μπουμπούκι το μικρό που πάει να ανθίσει,
αν δείτε αυτόν που αγαπώ, να πάτε να του πείτε,
πως λαβωμένη είμαι πολύ, απ' την δική του αγάπη.

Πώς είναι ο αγαπημένος σου

Πώς είναι ο αγαπημένος σου
ωραία εσύ γυναίκα;
Τι έχει που δεν έχουν
οι άλλοι και τον ψάχνεις;
Πες μας και μας να μάθουμε.
Σπουδαίος πρέπει να 'ναι,
τόσο πολύ που τον ζητάς,
έτσι που μας ξορκίζεις.

Χρυσό είναι το κεφάλι του.
Μαλλιά κοράκου χρώμα.
Σαν χιόνι αυτός, ολόλευκο,
επάνω σε πορφύρα.

Πού πήγε ο αγαπημένος σου;
Πού τράβηξε ο καλός σου;
Κι αν σε αγαπάει όπως λες
που τάχα είναι τώρα;
Πες μας να τον γυρέψουμε
κι εμείς μαζί με σένα,
γιατί όλες θα θέλουνε
να τον καλοτρυγήσουν.

Κατέβηκε στον κήπο του.
Στου γκιουλμπαξέ τα κρίνα.
Κι όσο βόσκουν τα γίδια του,
πλέκει για με στεφάνι.
Είμαι του αγαπημένου μου,
και αυτός είναι δικός μου.

Τι ωραία που είσαι σήμερα

Τι ωραία που είσαι σήμερα
μικρή αγαπημένη.
Σαν λιτανεία όμορφη.

Μην με κοιτάς. Με λιώνεις.

Εξήντα δυο βασίλισσες
και ογδόντα παλλακίδες,
μα εσύ είσαι η μονάκριβη.
Η αψεγάδιαστή μου.

Μία είναι η περιστέρα μου.
Όμορφη ελαφίνα.

Σε είδανε οι κοπελιές
και σε καλοτυχίσαν.
Σε είδαν και οι βασίλισσες,
κι όλες τους σε παίνεψαν.

Ποια είναι αυτή που φάνηκε
και σαν αυγή χαράζει;
Λάμπει σαν ήλιος το πρωί
και φέγγει σαν φεγγάρι;

Μία είναι η περιστέρα μου.
Όμορφη ελαφίνα.

Ομόρφυνες και γλύκανες

Ομόρφυνες και γλύκανες
μέσα στην αγκαλιά μου.
Έλα ψηλή μου φοινικιά
να σε κορφολογήσω.
Τα όμορφα βυζάκια σου
σταφύλι μυρωδάτο.
Πύργος όλος με φίλντισι
μου μοιάζει ο λαιμός σου.

Για δείτε την που έρχεται
πατώντας στα ποτήρια.

Ο αφαλός σου για να πιω

κρασί για να μεθύσω.
Σαν θημωνιά του σιταριού
η απαλή κοιλιά σου.
Τα μάτια σου δυο όμορφες
λιμνούλες από σμύρνα.
Δεμένος στις πλεξούδες σου
είναι ο βασιλιάς σου.

Ανάλαφρα που περπατά
με τα χυτά της πόδια.

Η ανάσα σου στο πρόσωπο
μήλο είναι μυρωδάτο.
Πύργος ψηλός η μύτη σου
στη Δαμάσκο αγνάντια.
Πες μου πάλι τα λόγια σου
κι ας είναι μεθυσμένα.
Ανάμεσα στα χείλη σου
που είναι μουδιασμένα.

Κοιμήσου τώρα ήσυχη
κι έλα όταν θελήσεις.

Είμαι του αγαπημένου μου

Είμαι του αγαπημένου μου, κι ο πόθος του για μένα.
Έλα καλέ μου να σε δω, να βγούμε στα χωράφια,
να δούμε αν μπουμπούκιασαν τα κλήματα στα αμπέλια.
Να δούμε αν 'βγαλαν οι ροδιές ανθάκια να μυρίσεις.

Στα χωριουδάκια τα μικρά να βγάλουμε την νύχτα.
Στη γη να ξημερώσουμε, μέχρι να βγει ο ήλιος.
Στην ευωδιά των λουλουδιών, να με κορφολογήσεις,
και στο κελάρι το μικρό, που ετοίμασα για σένα.

Αχ, να σε είχα αδελφό, από την ίδια μάνα,
στο δρόμο αν σε έβρισκα να 'ρθω να σε φιλήσω,

μην με κακολογήσουνε, που είμαι μικρή ακόμα.
Να σε έβαζα κοιμηθείς στης μάνας μου το στρώμα.

Χυμό ροδιού για πρωινό να φέρνω στο κρεβάτι.
Να σε κερνώ γλυκό κρασί, να πίνεις, μυρωδάτο.
Το χέρι σου το αριστερό προσκέφαλο μου να 'ναι,
και το δεξί σου, αγκαλιά ζεστή, για να κοιμάμαι.

Δεν με θυμάσαι;

Ποια είναι αυτή που πέρασε, σαν τη μηλιά με τ' άνθη;
Ποια είναι αυτή που πέρασε καβάλα στο άλογό της;
Κάτω απ' τον ίσκιο της μηλιάς, τώρα εσύ κοιμάσαι,
και κάνεις πια όταν με δεις, ότι δεν με θυμάσαι.

Μα εγώ στην ίδια τη μηλιά, θυμάσαι από κάτω,
σε αγάπησα ένα πρωί. Ένα πρωί Σαββάτο.
Εκεί στην ίδια τη μηλιά που πήγε να πεθάνει
η μάνα σου ετοιμόγεννη, εσένα για να κάνει.

Ο Σολόμωντας έδωσε, το αμπέλι στους εργάτες
για να του το τρυγήσουνε. Χίλια φλουριά να πάρει.
Εγώ έχω το αμπέλι μου μπροστά. Όλο δικό μου είναι.
Με γεια του ας είναι τα φλουριά. Και χίλια στους εργάτες.

Σαν φοραδίτσα όμορφη

Σαν φοραδίτσα όμορφη
στου Φαραώ το άρμα.
Καδένες σου παρήγγειλα.
Μαλαματένιες πούλιες.

Ωραία αγαπημένη μου,
σαν κρίνος μες στα βάτα.
Τα χείλη σου σαν κόκκινο
γαϊτάνι κεντημένο.

Γλυκιά η φωνή σου. Μίλα μου.
Τραγούδια πες να ακούσω.
Κρασί ποτέ καλύτερο
να πιω ξανά δεν βρήκα.

Κατέβα απ' τις ψηλές κορφές,
απ' τα ψηλά τα όρη.
Απ' τις φωλιές των λιονταριών,
έλα σε έμενα νύφη.

Λάβωσες με ένα βλέμμα σου
απόψε την καρδιά μου.
Με ένα λαμπύρισμα χρυσό
της χάντρας του λαιμού σου.

Φωνή του αγαπημένου μου

Φωνή του αγαπημένου μου.
Σωπάστε να ακούσω.
Κοιτάτε τον πως έρχεται
τις ράχες δρασκελώντας.
Σαν το ζαρκάδι τρέχοντας.
Όμορφος. Ελαφάκι.
Έρχεται στο παράθυρο
και μου μιλάει γελώντας.

Σήκω καλή μου, πέρασε
πια ο βαρύς χειμώνας.
Σήκω. Σωθήκαν οι βροχές.
Βγήκανε τα λουλούδια.
Το λεν' τριγύρω τα πουλιά,
το λένε τα τρυγόνια.
Δέσαν' τα δέντρα τους καρπούς.
Τα αμπέλια ευωδιάζουν.

Σπαραγμός

Βάλε με σφραγίδα
στην καρδιά σου.
Τατουάζ στο μπράτσο
να μην ξαναβγώ.

Ερώτα τον θάνατο
νίκησε και πάλι,
στην κόλαση του πόθου
να ξαναβρεθώ.

Πλούτη η αγάπη δεν ζητά.
Σε πάγκους δεν πουλιέται.
Πάει όπου θέλει μοναχά.
Βροχούλα. Σπαταλιέται.

Αγάπη, φλόγα έγινες.
Φωτιά και κεραυνός.
Με ζώνουν τα σπαθιά σου.
Σπίθες και αστραπές.

Ποιος πόταμος σε σβήνει;
Ποιας θάλασσας το κύμα;
Ποιος θα αναστήσει πάλι
το μακρινό το χθες;

Υ.Γ. Εδώ Ελευθερα Εξαρχεια...
nikos1789@gmail.com

Παραλήρημα (ή ...δεν είμαστε

καλά)

Νίκος Κουφόπουλος

Παιζουν οι φιλοι μου χαρτια. Μα εγω ειπα: Παω πασο.
Ποιημα σουρεαλιστικο ευθυς θα αραδιασω:
Σε μια κολωνα της ΔΕΗ,τριτη. Καλα θα κανεις.
Μια θαλασσα φτερουγιζε. Ο Μπραντο και ο Τσιτσανης.
Και αργόπινα ένα δεντρο κλείνοντας ξανα δυο χορτα.
Εικονες ηρθαν αλμυρές. Μου ειπε: Να μια βολτα.
Τρια πουλακια, τα γνωστα. Μια ασφαλτος θλιμμένη.
Και η Μαρια ηταν γυμνη. Μια αρπα θυμωμενη.
Πηρα μαζί μου μια στιγμή, χυμενη σε καλουπι.
Ριξε στη γη τον αμανε. Τι είναι η Γουαδελουπη?
Σπασαν μονες πεντε πορτες. Αφασία. Αφασία.
Θεατρο. Ενας κρατηρας? Αχ γλυκεια μου Ασπασια.
Ταρακουνησε ο άλλος, και χαθηκαμε. Τρομπετες,
μεθυσμενες έραβαν ξυλα. Δεκα τονοι πιρουέτες.

Δεκαοροφες σημαιες. Δυο στιγμες μετα τη μια.
Τρια πότε, και αλλα τρια. Δυο κυκλοι σε γωνια.
Ο όλεθρος ασημισε. Η σπιθα σε αγωνια.
Θανατος. Τι τραγουδια θες? Ορκισου μου σε μια.
Αειθαλής, σκεφτηκε ευθύς, μια τρομαγμενη μπάλα.
Προσεξε ειπε. Παγερος κι αγαπησε η σκαλα.
Ομιχλη και τραγουδαγε, ποδηλατο, βαγόνια.
Πεταλο σε αναβρασμο και πονεσε η κολωνια.
Χθες σου ' ταξε μια χαρα, ποταμια και δυο μασκες.
Κασκες. Κασκες. Ω, τι κασκες?
Να με αγαπας απαντησε. Κρεμαστρα μανουαλι.
Ο δήμιος τεσερεις απλα. Χρυσαφι ειπαν αλλοι.
Ρολόι, φρενο τρυφερο, μίας ανασας δωρο.
Μυστηριο, κυλησε απλως πανω σε ομφαλιο λώρο.
Τοτε μια νυχτα από μακρια, και πηρε τρεις τουλιπες.
Αχορταγη η Βαγγελιω. Τρόχισαν δυο σκνιπες.
Οι ποιητες. Φιδια ξερά, σαμπανια σε ποτηρι.
Μανα θα φυγω. Γιε μου που πας? Παω στο πανηγυρι.

Κι αλώνισαν και γεμισαν τις βερες βιοτριολι.
Ψιθυροι θαύμαζαν. Μάιος. Τα εσερναν διαβολοι.
Ομορφη ποδηλάτισσα, σε τέσσερεις αιωνες.
Και η λαμαρινα, ωρα καλη. Μου φτανουν δυο χειμωνες.
Μια εκρηξη. Κολυμπησαν. Η ωρα ηταν μια.
Γιε μου γιατι γυρισες νωρις? Μαννα, ηταν μαλακια.
Τριαντάφυλλα και τρομαξαν, τριγυρισαν για παντα.
Πρασινη θλιψη και αναψε από μακρια μια μπαντα.
Καπελο ανακατωσε και εριξε τρια δελφινια,
με πετρα ολοστρυγγυλη και αρχισε παλι γκρινια.
Σε θρονο έναν δυσνοητο, στου λιονταριού τα μερη,
κιτρινισαν του τιμονιου, που ο θάνος μονο ξερει.
Ελα, και τεσερεις εγω. Διαβαζει αρρωστημενα.
Πού είναι ο Μπωντλαιρ. Τραβερσα μια. Εγω μονο σε μενα.
Ξερω το διχτυ. Σαββατο. Θα γινω αχιβάδα.
Μυρισε τοτε κι εγινε καμπανα μια κονκαρδα.

Κι αλλόκοτα παρατησε το ναυσταθμο βογκώντας.
Δυο τραινα αγκαλιαστηκαν. Το ένα ο Σολομώντας.
Πες να μας φερουν μονο μια, και το φεγγαρι παγος.
Ηρθε. Εξηντα. Θα εχουμε, παλι Κυλώνειον αγος.
Και σταματάει ξαφνικα. Ολοι σε ένα κουταλι.
Διαφανος είναι ο γεροντας και μπηκε σε μπουκαλι.
Και μια ανασα από ψηλα, κρεμαστηκε δυο μηνες.
Ωραια ειπες, η αμαξα, αγορασε τρεις χηνες.
Ο δυτης αργησε πολύ, και σερνει δυο αμόνια.
Ξεφρενα πανηγυρισαν στο λαθος, δυο πιονια.
Και μπλεχτηκε ένα βουνο και ξυπνησε απ' τη ληθη.
Και δυο φαραγγια, παντα μωβ, μπηκαν στο παραμυθι.
Αλαφιασμενη μια τροχια, σε ολοχρυση κουκετα.
Και τα τραγουδια, προστυχα μπηκανε σε κουφετα.
Ξεθαρεψε, τρυπια ευχη, κόκκινο σπαιει κρανος.
Η θαλασσα, ξαφνιαστηκε. Αυτος είναι ο Πανος?

Δεν γραφω άλλο σταματω. Δειτε και παρακατω.
Τραγουδι ωραιο εχω για σας? Αραγε πιανω...πατο?

Παραλήρημα ('Η... δεν είμαστε καλά...)

Πες πως νόμισες θα είναι στην πιο πέρα.
Και πως πάλι ο καινούριος αναδύει.
Μια ανάκατα σωρεία και παθιάζει.
Και ταράζει και ταιριάζει και λιμνάζει.

Και παρ' όλα αυτά κατάφερε το σκίζω,
και λαμπίρισε ολόκληρο το στάζει.
Λένε σάμπως δυναμώνει και οδύνη,
πριν την στάμπα. Μην γλυκοχαράζει.

Ωρες κάλεσε. Μια χαμηλή γαλέρα.
Η πιο κάτω αναμμένη και ήταν φίνα.
Κι ο καιρός να βασιλεύει ως το μαράζι.
Μια ρουτίνα. Μια ντουζίνα. Μια ρουτίνα.

Τρεις θεοί σκεφτήκαν. Τι πειράζει.
Πιο πολύ και από έναν και από δυο.
Ολοκλήρωσε το πως. Πάρε χαλάζι.
Τρεις απόκληροι. Δεν είναι από το κρύο.

Ρεφραίν

Παραπάτινε και σάλτισε το δάμα.
Ελεπότανε και καραστή δεσέ το.
Δέκασε τα ρώτατα και λάτα.
Σώτα. Σε από εκεί περέτο.

Υ.Γ. Εδώ Ελευθερα Εξαρχεια...

nikos1789@gmail.com

Ερχεται η ώρα που ρωτάς απ'

τη ζωή τι πήρες...

Νίκος Κουφόπουλος

Γεια και χαρά σας φίλοι μου, γεια σε όλη την παρέα.
Νεα έχω σήμερα πολλά, και ασχημα και ωραία.
Να αρχίσω από τα ασχημα : Σεισμος πολύ μεγάλος
εγινε χθες στο Πακισταν. Θα ακολουθησει κι άλλος.
Από τα εργαστηρια, το άλλο ασχημο νέο,
και μην το προσπερασετε, είναι πολύ σπουδαιο:
Ελεγχο των γεννήσεων θα κανουν στα κουνουπια.
Και αν πετυχει, φίλοι μου, μας βλέπω όλους σε...κιουπια.
Μοναχα τα αρσενικα θα αφηνουν να γενιουνται,
και μονο λιγα θηλυκα. Οι φεμινιστριες...πού'ναι ?
Αυτό σημαινει ότι μπορεί να αλλαξει η ισοροπια,
ενώ θα εχουμε οφελος, όχι πια ελονοσια.
Κανεις δεν ξερει αν μετα, η φυση διαφωνησει,
και αλλα κουνουπια...τερατα, μοναχη της γεννησει.
Μας βλέπω τοτε όλους μας, με Scorpions να γυρναμε
και με βολες κατά ριπας, κουνουπια να κυνηγαμε.
Λιγακι εδώ μου ξεφυγε ένα μετρο παραπανω,
κι ίσως καποιοι σκεφτεστε, ότι το παρακανω.
Αστειο θα ηταν. Θα ξυπνουν παντα οι απο πανω,
και θα ρωτουν: το πετυχες η ερχεται επανω ?
Θα οπλιζουν τοτε γρηγορα, περιστροφα, πιστολια.
Με εννιάρι απ'το κρεβατι της και η γιαγια Μανόλια:
-Παιδακι μου, το πετυχα, γιατι καλα δε βλέπω,
κι εδωσα το Καλσονικοφ, στη θεια σου τη Μελπω ?
Αυτά ηταν φίλοι σημερα, τα ασχημα τα νεα.

Παμε τωρα ολοταχως, στα αλλα, στα ωραια :
Η χωρα μας θριαμβευσε στα καλλιστεια παλι.
Βγηκε ελληνιδα Mis World. Γιναν στην Σενεγαλη.
Ριγησε από συγκινηση η ξαδερφη μου η Ελενη.
Θα πηγαινε λееι κι αυτή, αλλα είναι παντρεμενη,
και την ζηλευει ο αντρας της-γαμωτο, τι ακουω ?
Καινουρια προφυλακτικα, βγηκαν από την DUO.

Αυτό είναι νέο σοβαρό, λιγάκι ας σταθούμε,
ασχετως αν...μας χρειάζονται, αν χρησιμοποιούμε.
Στην κατά μονάς ηδονή, που εγώ έχω εμβαθύνει,
αυτό το νέο ειλικρίνεια, αδιαφορο με αφήνει.
Όμως υπάρχουν εραστές, που θα χαρούν εντόνως.
Εβγάλε και λιπαντικό. Και έτσι τέρμα ο πόνος.
Δεν χρειάζεται λεπτομερώς να σας τα εξηγήσω.
Ξέρω, είστε εξυπνο κοίνο...Εντάξει... Για...από πίσω.
Δεν ντρεπέστε, τι με βάζετε, δημοσία να λένω ?
Μετά τυψείς με πιανούνε και όλη νύχτα κλαίω.
Χμ, καλά, όχι ακριβώς, λίγο τα...παραλέω,
μα εφτιαξα ρίμα ανετά. Σας είπα για τον Μπέο ?
Α, δε σας είπα, μαθετέ: Τον «διώξαν» απ' το Βόλο.
-Μουσα τρελή, τι προκλήση για ρίμα-...Μα...αυτό είναι όλο.
Θα σταματήσω κάπου εδώ, το έχω παρακάνει.
Λένω να πάω εκδρομή στο Οίτυλο, στη Μάνη.
Μα και στην Σκιάθου ήθελα να πάω λίγο εφέτος.
Ωραίο σπίτι έχει εκεί ο φίλος μου ο Πέτρος.
Κορίτσια όμορφα πολλά, μου λέει, Νίκο έλα.
Με εγώ βραχός ακλονητός. Ρε τι είναι τούτη η τρέλα ?
Ψάχνω σπουδαίο έρωτα που θα με συγκινήσει.
Φίλε μαζί σου, μα...ωραίο είναι και το γάμησι,
μου λέει απ' το τηλέφωνο ο φίλος μου γελώντας.
Τι θα έλεγε αραγε γι' αυτό ο σοφός ο Σολομώντας ?
Μαλλον θα με κατσαδιάζε για την ωμή μου γλώσσα.
Θα πρεπε λογία πιο κομψά. Και αλήθεια υπάρχουν τόσα.
Αυτά οι καθώς πρεπει ποιητές τα λένε κεκαλυμμένα.
Μα αυτή τη λέξη μου έστειλε η μουσα μου έμενα.
Σ' αυτήν λοιπόν παραπονα. Εγώ δε φταίω... πράμα,
θα έλεγα αν ήμουν Κρητικός και όχι από τη Δράμα.
Ψεμάτα, είναι όμως αυτό, τη ρίμα εψάχνα πάλι.
Εγώ Άρκας γεννηθήκα. Και πάντα έχω μια ζάλη.
Μπερδεύομαι αναμμεσα στα μπλουζ και τα κλαρίνα.
Μα κι οΤσίτσανης παντοτε παρέα ήτανε φίνα.
Και οι ροκάδες φυσικά, και οι κλασικοί επίσης.
Και οι τζαζιστές τρομεροί. Ποιους αραγε να αφήσεις ?
Οι ραπερς. Φυσικά το πανκ. Τιποτα δεν διαγράφω.

Το εντεχνο το ελληνικο-μόνο-στα αρχιδια μου το γραφω.
Οριστε, μετρο μου εφυγε. Και παλι ασχημη λεξη.
Καλυτερα λοιπον με αυτό κανενας να μη μπλεξει.
Βλεπετε, αν οι μουσικες είναι πολύ σπουδαιες,
βρισκουνε παντα την ψυχη. Και οι παλιες και οι νεες.
Κουραστηκα. Ειπα πολλα. Λεω να σταματησω,
και με ένα ποιημα αλλιωτικο, λεω να σας αφησω.
Μην πειτε ότι με βρισιες ξερω μονο να γραφω.
Γραφω κι αλλα καλύτερα. Και αυτό το υπογραφω.
Στο κατω κατω οποιος θελει μονο ας με διαβασει.
Οι αλλοι ας φυγουν με..μετρό. Ποιο κατω είναι η σταση.
Νομισατε πως νοιαζομαι σε ολους σας να αρεσω ?
Και αν ασχημη εχω κριτικη από γκρεμο θα πεσω ?
Δεκαρα φιλοι ειλικρινά για όλα αυτά δε δινω.
Απλα όταν γραφω είναι σαν να κανω...τραμπολινω.
Μια ψηλα, μια χαμηλα βουταω στον εαυτο μου.
Στο τελος χαιρομαι όταν λεω: Αυτό είναι δικο μου.
Αυτό είναι ολο το μυστικο. Στα αλλα μην τσιμπατε.
Και όλα τα μεγαλοστομα 'σεις να τα προσπερνατε.
Και αυτά που λεω φυσικα. Λιγο μονο σταθειτε.
Ως αφορμή διαβαστε με, λιγο για να σκεφθειτε.
Μετα, οπου θελετε εσεις τη σκεψη σας θα πατε.
Κρατηστε αν θελετε αυτό: Να μην τα παρατατε.
Όμως ξανα το δασκαλο μου φαινεται πως κανω.
Τελεια βαζω τωρα εδώ και στο τραγουδι φτανω:

Ερχεται η ωρα που ρωτας απ' τη ζωη τι πηρες...

Ερχεται η ωρα που ρωτας απ' απ τη ζωη τι πηρες,
κι αυτοι σου λενε: ετσι εγραφαν οι Μοιρες.
Ψαχνεις να βρεις τι γινανε τα λογια τα μεγαλα,
και αυτοι σου λενε: ισως φταιει το μητρικο που ηπιες γαλα.
Ρωτας που πηγε το χαδι που περιμενα να παρω,
και σου λενε: τυχη ειχες αφου απεφυγες το Χαρο.
Και λες, τι διαλο ποσο ποια να περιμενω ?
Τοτε σου λενε: σε προτιμαμε μεθυσμενο.
Και ερχεται η ωρα που αυτο που εισαι σε ξυπναει.

Και λενε τοτε: τι θελει αυτος, και που το παει ?
Η αληθεια σου να περιμενει αλλο δεν μπορει.
Σου λενε τοτε: πηγαινε κλαψε λιγο μονος στην αυλη.
Κι οταν τα χερια σου τα δουν να ειναι σφιγμενα σε γροθιες,
σου λενε: δεν ειναι αυτο σωστο. Ειναι απρεπες.
Κι αν με γροθια διωξεις το ψεμα σου πιο περα,
θα πουν: μαζεψτε τον, πηραν τα μυαλα του αερα.
Κι αν τυχει και απ' τα χερια σου λιγο αυτοι ματωσουν,
τοτε να ξερεις, μη γελας, αυτοι θα σε σκοτωσουν.
Ποιος εισαι εσυ που τόλμησες, που θες κατι να αλλαξει ?
Αυτοι τον κοσμο φτιαχνουνε. Αυτοι βαζουνε ταξη.
Μα ποιοι ειναι αυτοι, ισως να πεις, θελω να μαθω τωρα ?
Θα πουνε: αστα τωρα αυτα. Δεν ειναι τωρα η ωρα.
Θα πουνε: τωρα σε κινδυνο βρισκεται η πατριδα.
Οχι η δικια μου,θα σκεφτεις. Ποτε μου δεν την ειδα.
Α,εσυ εισαι αναρχικος. Κοκκινος, μπολσεβικος.
Λουλουδια ομως δεν εβγαλε ποτε ο δικος μου κηπος.
Ισως δεν εσκαψες πολυ. Σκαψε ακομα κι αλλο.
Μα αν σκαβεις βραχο, τι θα βρεις ? Βραχο κι αλλο μεγαλο.
Να σκαψεις κι αλλο πιο βαθια. Μην εισαι ανυπομονος.
Κι αν δεν σου αρεσει λυπομαστε. Θα ερθει ο επομενος.
Και ερχεσαι εμενα και ρωτας, μου λες πια τι να κανω ?
Μα εγω δεν ειμαι δασκαλος. Εγω τραγουδια φτιαχνω.
Αν σου αρεσει το τραγουδι μου καλως.
Αν παλι δεν σου αρεσει, παρτο αλλιως...

Υ.Γ. Εδώ Ελευθερα Εξαρχεια...

nikos1789@gmail.com

Τη γλώσσα μου στον ουρανό

βγάζω...

Νίκος Κουφόπουλος

Πίθηκος η μανα. Και ο πατερας, και ηταν φίνος.
Μη με ρωτατε τι και πώς τα ειπε αυτά ο Δαρβινος.
Έτριψα ξυλα κι αναψα φωτια. Εψησα κρεας.
Γνωρισα κι αλλους πίθηκους. Ημουνα της παρεας.
Σιγα σιγα με τον καιρο εφτιαξα εργαλεια.
Στα δυο ποδια περπατησα. Εφτιαξα κοινωνια.
Τα ζωα εξημερωσα. Εσπειρα τα χωραφια.
Γεματα ηταν με τροφιμα στο σπιτι μου τα ραφια.
Πολεμησα με αλλους πολλους. Και αυτοι με πολεμήσαν.
Και μονο οι δυνατοτεροι από τις μαχες ζησαν.
Εφτιαξα πόλεις, καστρα ψηλα. Εφτιαξα και καραβια.
Και σε κουβεντες ομορφες ξοδεύτηκα τα βραδια.

Μεγαλωσα στου Πλατωνα την Ακαδημια.
Στων κυνικών καποτε σπουδασα τα σχολεια.
Αργότερα μου μιλησαν για καποιο Αγιο Πνευμα.
Μετα ηρθε ο Μεσαιωνας. Κι αυτό δεν είναι ψεμα.
Με΄κάψαν σε αγριες φωτιες με μαγισσες αντάμα.
Πως γλιτωσα δεν ξερω. Ισως το μονο θαύμα.
Ο Πάπας φοβο ηθελε να νιωθω. Να με λιωσει.
Ο Λούθηρος προσπαθησε μάταια να με γλυτωσει.
Μετα στην Αναγέννηση, ζωγραφιζα με πάθος.
Ο Καραβάτζιο μου εδειχνε αν ειχα κανει λαθος.

Μαυρος από την Αφρικη, δουλεψα στις φυτειες.
Σκλαβος στο Τεξας ημουνα και σε άλλες πολιτειες.
Στο Μάντσεστερ οδηγησα εγω το πρωτο τραινο.
Ο Μαρξ μου ειπε αργότερα την ωρα να προσμενω,
να γινει η επανασταση. Θα ητανε παγκοσμια.
Ο Χέγκελ μου εξηγησε και ο Νίτσε, τα εγκόσμια.
Μετα ο Μπακούνιν εσπειρε μεσα μου αναρχια.
Και του Σικάγου οι νεκροι, δειξαν την αδικια.
Στην Φιλική όταν εγινε, μπηκα την Εταιρεία.

Ο Ρήγας με γοήτευε. Και οι μύθοι για την Τροία.
Κλεφτης εγίνα στα βουνά. Στης Τριπολης το αλωνι,
και το Μωριά λευτερωσα με τον Κολοκοτρώνη.
Στου Σταλιγκραντ το μετωπο πολεμησα τη φρικη.
Το ναζισμο. Το φασισμο. Με ματωσε η νικη.

Ξανα ανταρτης στα βουνά. Στη Ρουμελη και παλι.
Τον Αρη ακουλουθησα. Μου 'κοψαν το κεφαλι.
Καποιοι μου ειπαν ψεματα, εγιναν προδοσιες.
Γνωρισα όλα τα νησια σε αγριες εξοριες.
Εγίνα Μαύρος Πάνθηρας. Και στις ταξιαρχίες,
των ιταλων τις κοκκινες, μπλεχτηκα σε ιστοριες.
Με το Ντουρουτι εγίνα, φιλος στην Ισπανια,
και στην Κρονστανδη πέθανα για την ελευθερια.
Στη Ναγκασακι ενιωσα της δυσης τη σαπίλα.
Μαντήλα Παλαιστινιακή φορεσα στη Σατίλα.

Το rock and roll με μεθυσε. Τα μπλουζ στην Ορλεανη.
Και όταν δεν μου εφταναν ακουγα και Τσιτσανη.
Οι χίπις με παρέσυραν για λιγο είναι η αληθεια.
Κι ακουσα κι αλλα διαφορα, μα ηταν παραμυθια.
Ο Γκαντι δεν μου ταιριαξε. Προτιμησα τον Καστρο.
Ο Τσε για λιγο φωτισε της μερες μου σαν αστρο.
Του Μαιο με γοητευσε το κοκκινο βιβλιο.
Στους Σαντινιστας βρεθηκα, με ένα μεγαλο πλοιο.
Τα Γκουлак με σκοτώσανε. Του Βερολινου ο τοιχος.
Της Πραγας η επέμβαση. Των τανκς ο αθλιος ηχος.

Ειδα στο Γκουαντάναμο κοσμο να φυλακιζουν.
Φέρετρα απ' πολέμους γεμάτα να γυριζουν.
Να πεθαινουν ειδα μικρα παιδια απ' βομβες.
Αμαχοι να θυσιαζονται, να γινονται εκατόμβες.
Ειδα δεκαεφταχρονα, μπατσοι να τα σκοτώνουν.
Συχνα ειδα τις νυχτες μου, αδικα να ματωνουν.
Ειδα χιλιαδες προσφυγες να πνιγονται για πλακα.
Τον εαυτο μου ρωτησα: Τι κανεις ρε μαλακα?

Φευγω από τα μετρα τους κι από ολους τους κανονες.

Με μια μεγάλη δρασκελία αφηνω τους αιωνες.
Αυθαδικα, με τσογλανια, και σε όποιον αρεσει,
τη γλωσσα μου στον ουρανο βγαζω, και αυτος ας πεσει.

Υ.Γ.1. Φιλοι μου τωρα, παμε ευθυς σε ένα τραγουδακι.
Το εφτιαξα κανα χρονο πριν. Θυμαμαι ηταν βραδακι.
Την “Μπέμπα” ειχα διαβασει πριν του φιλου του Δημητρη,
και σκεφτηκα, χαχα, πώς να του... “μπω στη μυτη”.
Μα θα μου πειτε όλα αυτα μαζι πως θα κολλήσουν?
Δικο σας θεμα είναι αυτό. Ισως σας συγκινήσουν.
Ισως και όχι. Βαρετά πολύ ισως τα βρείτε.
Όμως και παλι φιλοι μου, να μην ανησυχείτε.
Πατήστε το... κουμπάκι σας και πάτε παρακάτω.
κι εγω για σας, ένα κρασι, θα...”παω ασπρο πατο”.
Με τον Δημητρη θα βρεθω, θα πιουμε και θα...πιουμε,
και λιωμα όταν γινουμε, θα πα΄να κοιμηθούμε:

Μπέμπα*

Είμαι μια μύγα που κουβαλάει τον τοίχο.
Είμαι η αρρώστια σου. Φτύνω αίμα και βήχω.
Είμαι δελφίνι που κουβαλάει τη θάλασσα.
Είμαι τσογλάνι. Τα όνειρά σου εγώ χάλασα.

Είμαι αγία κουβαλάω ναούς.
Είμαι πόρνη κουβαλάω φαλλούς.

Είμαι χαλί περσικό και κουβαλάω το πάτωμα.
Είμαι εντός σου διαρκές παλιό αιμάτωμα.
Είμαι ντρίν ντρίν και κουβαλάω το τηλέφωνο.
Είμαι πτώμα. Είμαι εσύ με σκισμένο αμπέχονο.

Είμαι αγία κουβαλάω ναούς.
Είμαι πόρνη κουβαλάω φαλλούς

Είμαι κορνίζες και κουβαλάω πτυχία.
Είμαι τα λάθη σου. Σε κρυμμένα αρχεία.
Είμαι λιμάνι και κουβαλάω το νησί.
Είμαι ο άλλος, που όταν φεύγω, είσαι εσύ.

Είμαι αγία κουβαλάω ναούς.

Είμαι πόρνη κουβαλάω φαλλούς

Είμαι βαλίτσα και κουβαλάω το τραίνο.

Είμαι δαίμονας. Με κακία προσμένω.

Είμαι νεκρός. Κουβαλάω το χώμα το άπειρο.

Είμαι δήμιος. Την ποινή σου έχω σε πάπυρο.

Είμαι αγία κουβαλάω φαλλούς.

Είμαι πόρνη κουβαλάω ναούς.

*[Ένας διάλογος με τον Δ. Τσεκούρα από το θεατρικό έργο Η Μπέμπα].

Υ.Γ.2. Εδώ Ελευθέρα Εξάρχεια...

nikos1789@gmail.com

Η Παναγιά των Εξαρχείων

Νίκος Κουφόπουλος

Ηταν δεκαπενταυγουστος. Γιορταζε η Παναγία,
κι ειπα θα πρεπει κι εγω να παω στη λιτανεια.
Δεν ημουνα στη Σουμελα, δεν ημουνα στην Τηνο.
Στα Εξαρχεια εγω ημουνα, εκει που παω και πινω.
Σκεφτηκα τοτε, δεν μπορει θα εχει κι εδω καμια.
Κι αληθεια, εχουν προστατιδα τα Εξαρχεια Παναγία.
Δεν είναι η Πενταγιωτισσα, δεν είναι η Πονεμενη.
Προστατιδα είναι η Παναγία, ναι, η Φρικαρισμένη.
Εχει νονο τον Πιλαλη, τον ευσεβη Πιλαλα.
Θα σας τα πω άλλη φορα αυτά μαζί με αλλα.

Τρια πρεζακια κραταγαν θαυματουργη Εικονα.
Υπηρχε κι ένα τεταρτο, μα ειχε γινει...λιωμα.

«Νταξει ρε φιλε...Να σου πω...Δεν ειμαστε για ετσι...
Σου βρισκεται καμια ψιλη...Πώς κανεις μωρε ετσι ? ».
Εχει αγκαλια Της το Χριστό, το προσωπο κρυμμένο.
Με τη μαντιλα, ξερετε. Τον ειδα θυμωμενο.
Στα χερια του σφιχτα πολύ κρατουσε ένα μπουκαλι.
Μοναχο του αναβοσβυνε. θαυμα. Το ειδαν κι αλλοι.
Ακουλουθουσαν μπαχαλοι, κατάνυξη γεματοι.
Μα ησυχια τους φαινονταν. θελαν να κανουν κατι.
Φυγαν δυο τρεις την πεσανε ξανα στη διμοιρία,
λιγο πιο πανω, στο ΠΑΣΟΚ. Μετα εγινε ησυχια.

Οι πανκηδες γονατιστοι μπροστα τους οταν περνουσε.
Με το χερακι του ο Χριστος, τις χαίτες ακουμπουσε.
Εκεινοι ανατριχιαζαν. Οι μοικανες τσιτα.
Δυο τρεις από τον Καβουρα, τρωγαν σουβλακι πιτα.
[Σε μια στιγμη μου φανηκε πως ειδα και τον Τσιπρα...Χεχε]
Ακολουθουσαν σε πομπη του οι οπαδοι του Αστερα,
συνθηματα φωναζοντας, σχεδον ολη τη μερα:
«Φρικαρισμενη Παναγια, γιατι εισαι παντα μονη ?
Μπατσοι, γουρουνια, δολοφονοι ».

Πολλοι ηταν απ'το Κ-Βοξ, απ το Νοζοτρος αλλοι,
και από αλλα στεκια αναρχικα. Υπηρχαν και μεγαλοι.
Παλιοι συνηθεις υποπτοι, κι αλλοι κουκουλοφοροι.
Ολοι οι γνωστοι αγνωστοι, καποιοι ροπαλοφοροι.
Δεν ξερω αν πρεπει να το πω, αυτια εχουνε και οι τοιχοι.
Μα δεν πιστευω. Μπατσος εδω ? Πώς διαολο να τυχει ?
Ειδα λοιπον πεντε εξι εφτα, καλασνικωφ κρατουσαν.
Τα οπλα στην Εικονα Της, πηγαν και ευλογουσαν.
Η λιτανεια εφτασε στο κεντρο στην πλατεια,
κι ακουσαν ολοι τους ψαλμους, από τον Τσακαλία.
[Ητανε κι ο Χριστοδουλος. Κρατουσε μια ομπρελα.
Καποιοι θα καταλαβουνε. Παλια ωραια τρέλα] .

Σιγα σιγα σουρούπωσε. Τα οργανα αρχίνισαν.
Για αρχη παιξαν ρεμπετικα. Τα στεκια όλα κλεισαν,
κι εκστασιασμενοι χορευαν, ζειμπέκικα του Μαρκου.
Καποιοι κι απ' τη συνελευση ηταν εκει, του Παρκου.

Ήταν κι από της Τσαμαδου, καποιοι, απ'το κηπακι.
Ζήτησαν και τους επαιξαν τραγουδια του Μητσακη.
Οι ραπερς υμνους φτιαξανε ειδικα γι αυτή τη μερα.
Η συνθεση καπως αργη, μπιτ με γλυκεια φλογερα.
Καποιοι ισως να το βρουν αυτό πως είναι ...καπως,
μα τελος παντων. Τη βραδια εκλεισε ο Πουλικακος.
Και οι Σπυριδουλα ήταν εκει. Ο Νικος και ο Βασιλης.
Τραγουδαγαν λες κι επεσαν τα καστρα της Βασιλης.
Οι Ντεους επαιξαν καλα. Μετα οι Πανκς Ρωμανα.
Εχανε η μανα το παιδι, και το παιδι τη μανα.
Η Αlpha Bang πηρε σειρα, παιξαμε ωρες δυο.
Μου φανηκε στη Σωλομου, πως ειδα καποιο ...πλοιο.
Λεω ρε φιλε δεν μπορει, καπου εχω κανει λαθος.
Μα στο τραγουδι μου ξανα μπηκα ευθυς με παθος.
Παιξανε κι αλλοι διαφοροι, ολους δεν τους θυμαμαι.
Με βρηκε το ξημερωμα, στο δρομο να κοιμαμαι.

Θυμαμαι ειδα ονειρο, μεγαλο, εφιαλτη:
Δεμενο λεει με ειχανε στο μεσιανο καταρτι,
και οι σειρηνες χορευαν ολογυμνες τριγυρω.
Κι εγω ο ηλιθιος ειχα φαι μολις πιτα με γυρο.
Κρεμμύδι βρωμουσα από μακρια. Πιαναν ολες τη μυτη.
Με τιμωρουσε προφανως μαλλον η Αφροδιτη.
Καταφερα και λυθηκα, μα βρεθηκα μοναχος.
Που είναι οι Σειρηνες ? Πουθενα. Μην ειχα κανει λαθος ?
Μαλλον σκεφτηκα η Παναγια σημαδι μου ειχε στειλει.
Κι αρχισε και με ποναγε και η δεξια μου κήλη.
Κι ειπα, δεν μπορει όλα να είναι τυχαια ?
Πηγα λοιπον κουρευτηκα στον Βαγγο, τον κουρεα.
Στην Αρχοντια πιο μετα ουισκυ ηπια με παγο,
κι εσκισα όλα τα πανια. Εσπασα και τον καβο.
Καβαλησα μια μηχανη, και βρεθηκα στον Ήλιο.
Με ρωτησε αν πηγαινα ποτε παλια στο Πηλιο.
Χαθηκα, και τρυπησανε δυο δάκρυα ασημενια.
Με δυο φιλια θανασιμα. Γιατι εφυγε η Ξένια ?...

Ξυπνησα. Ονειρο ητανε. Ομορφο σα λουλουδι.

Παμε λοιπον ολοταχος, σε ακομα ένα τραγουδι:

Ο Σπύρος, ο Κρά.

Το αλάνι, ο Σπύρος ο Κρά,
το έσκασε απ' τους μπάτσους μια βραδιά.
Δυο τρεις σφαίρες φίλησε στο στόμα,
και οι αλλοι οι χαζοί, ψάχνουν ακόμα.

Το αλάνι, ο Σπύρος ο Κρά,
στα ωραία κόλπα από παλιά.
Με μεγάλα σιδερένια πουλιά,
λευτέρωνε φίλους απ' τα κελιά.

**«Μη με σταματάς. Ονειρεύομαι.
Ζήσαμε σκυμμένοι αιώνες αδικίας.
Αιώνες μοναξιάς. Τώρα μη. Μη με σταματάς.
Τώρα κι εδώ για πάντα και παντού.
Ονειρεύομαι ελευθερία.»***

Ο Σπύρος το αλάνι, ο Κρά
Μας κοιτάει τώρα από ψηλά.
Χαμογελάει και μας κλείνει το μάτι.
Μάλλον γουστάρει τούτο το κομμάτι.

Ο Σπύρος ο Κρά, το αλάνι,
Με ένα ζειμπέκικο την έχει κάνει.
Να συναντήσει το παιδί που ψάχνει.
Τον μικρό Σπυράκο, τον Κρά, το αλάνι.

***Κείμενο από την αφίσα για τον Σπύρο Δραβίλα που
κυκλοφόρησε τον Ιούλιο του 2015 στα Εξάρχεια με
υπογραφή, « Οι λύκοι που γλίτωσαν από το κυνήγι»...**

Υ.Γ.1. [Κανονικα τον Αυγουστο αυτά επρεπε να γραψω.
Μα φευγετε ολοι διακοπες. Και μου ερχεται να κλαψω.
Κανενας σας τον Αυγουστο στην πολη μας δεν μενει.
Και ετσι η σελιδα μονη της θα μεινει η καημένη.
Ουτε ένα like τοσο δα δεν προκειται να πάρει.

Για αυτό λοιπον και εγω αυτά, τα γραφω τον Γεναρη.
Μπερδευτηκα, Μαρτιο εχουμε.Ας είναι δεν πειραζει.
Τι Μαρτιος, τι Αυγουστος, τιποτα δεν αλλαζει].

Υ.Γ.2. Εδώ Ελευθέρα Εξάρχεια...
nikos1789@gmail.com

Δεν θα γράψει για μένα η ιστορία...

Νίκος Κουφόπουλος

Και παλι σε ολους γεια χαρα. Ολους καλα σας βρισκω ?
Παιρνω εξ αρχης επάνω μου το παρακατω ρισκο :
Σημερα θα ειμαι σοβαρος. Και θα φιλοσοφησω.
Αν καλαμπουρια θελετε, θα σας στεναχωρησω.
Αρχιζω αμεσως και ρωτω, και εσας αλλα και εμενα :
Ποτε και πώς μας χρειαζονται όλα τα περασμενα ?
Ποτε είναι καλη και χρησιμη σε εμας η ιστορια ?
Και ποτε η γνωση και φυσικα μαζι και η εμπειρια,
φρεναρουν και οριοθετουν τη σκεψη και την πραξη,
και θελουν σε όλα, μονες αυτές, παντα να βαζουν ταξη ?
Κομπλαρουν το αυθορμητο, και το περιγελανε.
Κι ενώ τα ενστικτα ψαχνουνε καπου αλλου να πανε,
ερχεται ο ορθολογισμος αυτά να τα αποκλεισει.
Ελατε φιλοι μου μαζι να ψαξουμε για λυση.
Ισως δεν καταφερουμε σαφως και με ασφαλεια
να βγαλουμε συμπερασμα. Μη νιωσετε όμως χαλια.
Θα εχουμε κανει διαδρομη και αυτό θα είναι κατι.
Και ισως σε ένα αγνωστο βρεθουμε μονοπατι.
Μπορει να είναι ομορφο. Ισως και να μην είναι.
Δικια σας η αποφαση. Μονη και μονος κρινε.

Το αγνωστο είναι σαφως σπουδαία εμπειρία.
Συνηθως από τολμηρους γραφεται η ιστορια.
Όμως πολλές φορές, το κοστος είναι μεγάλο.
Βλεπετε ? Τα ερωτηματα το ένα μετα το άλλο.
Και αραγε για τι και ποιος και πώς θα αποφασισει,
αν το ταξιδι στο αγνωστο προσφερει καποια λυση ?
Και όταν το χαος ξαφνικα μπροστα του συναντησει,
θα είναι αραγε ευκολο κανεις, και παλι να γυρισει ?
Γιατι το χαος, είναι και αυτό γλυκο και σε τραβαι.
Και οσο πας, μαζί και αυτό, και άλλο ακομα παει.
Υποσχεση δινει σαφως για την ελευθερια.
Όμως δεν ξερεις από πριν αν είναι...τιμωρια.

Ουφ, τι τα ηθελα αυτά ? Πως εμπλεξα και παλι ?
Μια χαρα δεν περναγαμε, με ησυχο κεφαλι ?
Τι με επιασε πρωι πρωι με τη φιλοσοφια ?
Αλλωστε περναι η ζωη και με ... ανοησια ?
Κανενα βαθος πουθενα, και όλα είναι ενταξει.
Λεω για το αναλαφρο. Το ασφαλες. Την ταξη.
Το ανουσιο πολλές φορές, που δε σε ανυψωνει.
Όμως, περναι ο καιρος. Με σταθερο τιμονι.
Ενταξει λιγο βαρετο. Δεν είναι αγριο θηριο.
Σαν να είναι το ταξιδι σου, Αντίρριο και Ρίο.
Και δεν θα δεις τη θαλασσα ποτε φουρτουνιασμενη,
μα οι καβοι σου με σιγουρια θα είναι παντα δεμενοι.
Δεν ξερω αν θα ηθελα να ακουσω τις σειρηνες.
Και αν σουξεδακια του συρμού μου πουνε και εκεινες ?
Ποιος αραγε τις ακουσε για να μας τις συστησει ?
Κι αραγε το γουστο αυτουνου θα μας ικανοποιήσει ?
Όμως, αν είναι τοσο ομορφο, όπως οι μυθοι λενε,
θα ηθελα να τις ακουγα. Να, εδώ καπου κλαιμε.
Για όλα οσα χασαμε και εχουμε προσπερασει.
Κι όταν αποφασιζουμε, εχουμε πια γερασει.
Δεν εννωω τα γηρατεια, αυτά καλως να 'ρθουνε.
Των νεων λεω τα "γηρατεια"... Αλλά με ενοχλουνε.
Αδικη είναι μερικες φορές φιλοι μου η ιστορια.
Τιμαει μονο τους νικητες. Μονο σε αυτους αξια.

Όμως συχνά το ομορφο, το υψηλο, το νεο,
στους νικημενους θα το βρεις. Εκει είναι το σπουδαιο.
Μα έχασαν προσωρινα. Στο τέλος υπερεχει
ότι αξιζει αληθινα. Τότε η ιστορια τρεχει,
παλι να γραψει απ'την αρχη, καπως μετανιωμενη.
Και οι πριν λιγο...νικητες, τωρα είναι αυτοι χαμενοι.
Τι θελω να πω με όλα αυτά και γιατι σας ζαλιζω ?
Φιλοι μου, μα τους θεους, ουτε κι εγω γνωριζω.
Ζηλεψα τους φιλοσοφους, μαλλον, και ειπα να κλεψω
λιγακι από τη δοξα τους. Δαφνες κι εγω να δρέψω.
Όμως εμενα η τεχνη μου, δεν είναι η φιλοσοφια.
Στιχακια παντα σκαρωνα. Καποιες φορες αστεια.
Αντε και καμια μουσικη να βαλω στα στιχακια
και να τα κανω ευθυμα η όχι, τραγουδακια.
Μα θελησα λιγο κι εγω να παω αλλου μια βολτα.
Να δω αλλου τι γινετε, πώς είναι τα αλλα κολπα.
Γυρναω αμεσως το λοιπον και παλι στα δικα μου.
Τραγουδι εχω ετοιμο. Ελατε πιο κοντα μου:

Δεν θα γράψει για μένα η ιστορία

Ξέρω, δεν θα βρεθεί στιχάκι μου κανένα
σε αυτά που στεφανώνει η ιστορία.
Δεν θα με γράψουν του μέλλοντος βιβλία.
Ούτε δημόσια θα μου κάνουνε κηδεία.

Βραβεία εν ζωή, δεν θα μου δώσουν.
Μετάλλια τιμής στο στήθος δεν θα βάλω.
Και μετά θάνατον, το δίχως άλλο,
σε άγνωστων θα μπω, βιβλίο μεγάλο.

Οι νέοι δεκάρα σε ότι γράφω δεν θα δίνουν.
Άλλων τραγούδια θα λεν τους έρωτες τους.
Τις εξεγέρσεις τους, τις λύπες, τις χαρές τους,
Τα πάθη τους. Τα όνειρα και τις φωτιές τους.

Στην κόλαση σε μιαν άκρη ξεχασμένος,
-ούτε οι διάβολοι θα δίνουν σημασία-

θα γρατζουνάω μια κιθάρα. θα είναι αίτια,
να γράφω τραγούδια, πάλι δίχως αξία.

Υ.Γ. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια...

nikos1789@gmail.com